

любие, болезненото си желание да бжде тя и само тя единствено съдържание на мислитѣ и чувствата у любимия поетъ. Една отъ най-плетелнитѣ жени на времето, тя е желала изцѣло да владѣе предмета на любовта си. Любовта ѝ е неотдѣлима отъ страстната ѝ, почти демонична ревностъ: „Пази се, често му казвала тя, защото съмъ способна на всичко!“ А Яворовъ е казвалъ на брата си Атанаса: „Каквото азъ харесвахъ, тя разваляше; ако саксия цвѣтя харесвахъ, тя я чупѣше, квартирата — измѣствахме се. Азъ се страхувахъ да съобщя онова, което ми харесваше. Ревнуваше ме отъ мъртви предмети“. (Споменитѣ на А. Крачоловъ въ „П. Кр. Яворовъ“ и др. отъ Хр. Недѣлковъ). Като имаме предъ видъ и основнитѣ качества на Яворова — постоянната му угнетеностъ и затвореностъ, вѣчното му недоволство и безпокойство, — трагичниятъ край на тази любовъ става обяснимъ. Сигурно той ще е билъ уморенъ и измжченъ отъ тѣзи постоянни истерични пристѣпи на ревностъ и допустимо е да е реагиралъ съ досада, та и съ раздражение, което е вливало масло въ огъня. Така навѣрно дохожда и случаятъ съ самозастрелването на Лора.

Изобщо свързването на Яворова съ Лора Каравелова (вѣнчали сж се при обявяване на Балканската война презъ 1912 г.) е сждбоносно и за двамата. Периодътъ, презъ който то трае, е малко плодовитъ въ творческо отношение за Яворова — сведочи за душевното опустошение, което донася тази катастрофална страсть. Лориното самоубийство (на 29. XI. 1913 г.) е последвано веднага отъ опитъ за самоубийство и на Яворова. Тази негова постѣпка съвсемъ не може да се смѣта като случайна. Извър-